

TARİHTEN GÜNÜMÜZE PEYGAMBERLERE OLAN İHTİYAÇ

بسم الله الرحمن الرحيم

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ

(Nahl Suresi, 36)

Muhterem Müslümanlar;

Yüce Allah insanlık tarihi boyunca peygamberler göndererek insanın şahsiyetini ve dünya-ahiret yolculuğunu koruma altına almıştır. İslam hukukçuları bunu korumayı “Zarurât-ı Hamse” adıyla beş temel hak altında incelemiştir. Bu haklar; din, nefis, akıl, mal ve nesildir.

Rabbimiz dini insanın hayat nizamı olarak göndermiş olup onu yaşayacak olan da insandır. Böylelikle insanın canını koruma altına almış, öldürmeyi ve her türlü cana kast etmeyi yasaklamıştır.

Akıl, insanın sorumluluk sahibi olmasını sağlayan ve onu diğer varlıklardan üstün kılan en önemli değeridir. Aklın muhafaza edilmesi gereklidir ki insan, Yüce Allah’ın kendisine yüklediği sorumlulukları kavrayabilsin.

İnsan neslinin devamı, Allah’ın “Ahsen-i takvim” sıfatının sürekliliği açısından gereklidir. Bu nedenle Yüce Allah neslin devamını meşru evlilik yoluyla hela kılmış, bunun zıttı olan zinayı ve gayr-i meşru ilişkileri ise yasaklamıştır.

İnsanın yaşamını sürdürmesi için ihtiyacı olan maddi kaynaklar da önem arz eder. Rabbimiz Kur’an-ı Kerim’de;

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَامًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا
Allah’ın sizin için geçim kaynağı kıldığı mallarınızı akli ermeyenlere vermeyin de onlardan onları besleyin, onları giydirin ve onlara güzel söz söyleyin. (Nisa Suresi, 5)

Mal, insanın geçimini sağlaması için bir araçtır ve Yüce Allah’ın “Rezzak” isminin bir tecellisidir. Bu nedenle insanların mallarına haksız yere el uzatılması yasaklanmıştır.

İslam’ın koruma altına aldığı “Zarûrât-ı Hamse” (din, can, akıl, mal, ve nesil) İslam şeriatının özüdür. Şöyle diyebiliriz; Mekke’de, inen ayetler dinin temelini oluştururken, Medine’de inen ayetler ise şeriatı oluşturur. Şeriat dinin hukuki boyutudur ve dini koruma altına alır.

Had cezaları konusunda ise peygamber Efendimiz dâhil hiçbir halife, hâkim veya kadı takdir hakkı kullanamaz. Bu cezaları Allah takdir etmiştir ve Kur’an-ı Kerim’de açıkça belirtilmiştir.

Değerli Mü’minler;

Yüce Allah dini insanın huzur ve mutluluğu için göndermiştir. Peygamberleri ise insanın hayatını belli bir düzen içinde yaşaması, yanlış yollara sapmaması, özgürlüğünü kaybetmemesi ve yalnızca Allah’a kulluk etmesi için görevlendirmiştir.

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ And olsun ki biz, her ümmete "Allah'a kulluk edin ve Tâğut'tan sakının" diye peygamberler gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler. Şimdi yeryüzünde gezin de görün, inkâr edenlerin sonu nasıl olmuştur! (Nahl Suresi, 36)

Bu ayet, her kavme peygamber gönderildiğini ve onların kimisinin peygamberlerin çağrısına uyduğunu, bazılarının ise sapıklığa düştüğünü belirtir.

Hiz. Âdem'den Peygamber Efendimize kadar gelen tüm peygamberlerin gönderildiği toplumlarda "Zarurât-ı Hamse" haklarından bir veya birkaçının ihlal edildiğini görüyoruz. İşte peygamberler tam bu aşamada bozulmalara müdahale etmek için görevlendirilmiştir.

Bunu geçmiş ümmetlerden örneklerle anlatacak olursak;

Mesela Lut aleyhisselâm peygamber olarak gönderilmeden önce onun bulunduğu toplumda insan nesli, insan kerem ve saygınlığı, insanın izzeti ayaklar altındaydı.

Hiz. Lut'un peygamber olarak gönderildiği Sedum halkı ahlaken çirkin ve kötü bir suç işliyordu. Bunlar cinsi sapıklık içindeydiler. Eşleri kadınları bırakıp erkeklerle düşüp kalkıyorlardı ki, bugün buna Livata (homoseksüellik) denmektedir. Hiz Lut, halkını bu çirkin davranışlarda bulunmamaları konusunda uyarmış, onlara daha önce hiçbir topluluk tarafından yapılmayan, kadınları bırakıp da erkeklerle ilişki kurma davranışını terk etmelerini söylemişti.

Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de Lut (a.s.)'ın kavmiyle olan konuşmasından şöyle bildirir;

“Lut'u da peygamber olarak gönderdik. Hani o kavmine şöyle demişti: "sizden önce âlemlerden hiç kimsenin yapmadığı çirkin işi mi yapıyorsunuz" (A'raf Suresi, 80)

“İنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ” “Hakikaten siz kadınları bırakıp, şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz. Hayır, siz haddi aşan bir toplumsunuz.” (A'raf Suresi, 81)

“أَنْتُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ” “Siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere mi varıyorsunuz? Doğrusu siz ne yaptığınızı bilmez bir toplumsunuz.” (Neml Suresi, 55)

Bu sözlerle Hiz Lut kavmini yaptıkları yanlıştan dönmeye çağırdı. Ancak Hiz Lut, eşi dâhil kimseye söz geçiremedi ve kavmi tarafından yalanlandı. Hatta halk, onu eleştiri ve ikazlarından vazgeçmediği takdirde sürgün etmekle tehdit ettiler. (Şuara Suresi, 167) Daha da ileri giderek, söylediklerinin gerçek olduğunu iddia ediyorsa kendilerine azap getirmesini istediler. (Ankebut Suresi, 29)

Bunun üzerine Hiz Lut;

“رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ” “Rabbim, beni ve ailemi bunların yaptıklarından kurtar” (Şuara Suresi, 169)

“قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ” “Ey Rabbim! Şu bozguncu kavme karşı bana yardım et” (Ankebut Suresi, 30) diyerek Allah'tan yardım istedi.

Bunun üzerine Allahu Teâlâ, Hz. Lût'un öğütlerine ve davetine uymayan kavmini yok etmek üzere "elçiler" (melekler) görevlendirdi. Misafirlerin geldiğini duyan azgın halk gelerek Hz. Lût'un misafirlerinden nefislerini tatmin etmek istediler.

Yine bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılır:

“وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَنْ ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذِرِ” And olsun, onlar onun (meleklerden olan) misafirlerinden nefislerindeki kötü arzuları tatmin etmek istediler. Biz de onların gözlerini silme kör ettik. “Haydi, azabımı ve uyarılarımı tadın!” dedik.” (Kamer Suresi, 37)

Diğer bir ayette Yüce Allah bu kavmin başına gelen azabı şöyle bildirmektedir:

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ مَنْضُودٍ مُسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ

“Böylece azap emrimiz gelince, o ülkenin altını üstüne getirdik ve tepelerine balçıktan pişirilmiş, istif edilmiş taşlar yağdırdık. O taşlar rabbinin katında işaretlenmiştir ve zalimlerin hiçbirine uzak değildir.” (Hûd Suresi, 82,83)

Yüce Kitabımız, bu cezalandırmada gerçekleri görebilen insanlar için ibretler olduğunu belirtmekte, helak edilen o şehrin kalıntılarının hâlâ mevcut olduğunu haber vermektedir. (Hicr Suresi, 75, 76, 77).

Hz. Nuh döneminde ise Tevhid inancı tehlike altındaydı. Rivayetlere göre insanlar Hz. Nuh'a kadar tevhid inancıyla yaşamış, putperestlik defa onun kavmiyle ortaya çıkmıştır. Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılır:

“وَقَالُوا لَا تَدْرُنَّ إِلَهَتَكُمْ وَلَا تَدْرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا” Dediler ki: Tanrılarınızı bırakmayın, ilâhlarınız Ved, Suvâ', Yegûs, Yeûk ve Nesr'den vazgeçmeyin” (Nûh Suresi, 23)

Yüce Rabbimiz şirke düşen bu kavimle mücadele için Nuh (a.s.) ı görevlendirmiştir. Nuh (a.s.) kavminin arasında 950 yıl kalmıştır. Peygamberlerine inanmayan kavmin karşılaşmış olduğu korkunç sonu Kuran-ı Kerim bizlere;

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ

“Andolsun, biz, Nuh'u kendi kavmine peygamber olarak gönderdik. O da dokuz yüz elli yıl onların arasında kaldı. Neticede onlar zulümlerini sürdürürlerken tufan kendilerini yakalayiverdi”. (Ankebut Suresi, 14) buyurarak bildirmiştir.

Peygamberine iman edenlerin kurtarıldığı ise şöyle bildirilir:

فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ “Fakat biz Nûh'u ve gemidekileri kurtardık ve bunu bütün insanlık için bir ibret yaptık”. (Ankebut Suresi, 15)

Hz İbrahim (a.s) döneminde yine din tehlikedeydi. İnsanlar kendi elleriyle yapmış oldukları putlara tapıyorlar, buna itiraz edenlerin ise hayatına kastediliyordu. O toplumda insanın onuru, izzeti, saygınlığı ve hür iradesi tamamen gasp edilmişti. Allahu Teâlâ bu duruma müdahale ederek İbrahim (as)' ı gönderdi.

Hz. İbrahim, halkın çeşitli tanrıları temsil eden putlara tapmakta olduğu bir çevrede büyüdüğü halde, küçüklüğünden itibaren, putların duymayan, görmeyen, cevap vermeyen ve hiç bir şey yapamayan basit eşyalardan ibaret olduklarını fark etmişti.

Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de Hz. İbrahim'in Babasını ve kavmini Hak dine davetini şu şekilde bizlere bildiriyor:

وَإِثْلَ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ Ey Muhammed! Onlara İbrahim'in haberini de oku. (Şuara Suresi, 69)

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ Hani o, babasına ve kavmine, "Neye tapıyorsunuz?" demişti. (Şuara Suresi, 70)

قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظُنُّهَا عَافِيِينَ "Putlara tapıyoruz ve onlara tapmağa devam edeceğiz" demişlerdi. (Şuara, 71)

إِبْرَاهِيمَ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكَ إِذْ تَدْعُوَنَ İbrahim, dedi ki: "Onlara yalvardığınızda sizi işitiyorlar mı?" (Şuara Suresi, 72)

أَوْ يَنْفَعُونَكَ أَوْ يَضُرُّونَ "Yahut size fayda veya zararları dokunur mu?" (Şuara Suresi, 73)

قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ "Hayır, ama biz babalarımızı böyle yaparken bulduk" dediler(Şuara, 74)

إِبْرَاهِيمَ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ İbrahim, şöyle dedi: "Sizin ve geçmiş atalarınızın taptığı şeyleri gördünüz mü?" (Şuara Suresi 75,76)

فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ "Şüphesiz onlar benim düşmanımdır. Ancak âlemlerin Rabbi olan Allah, dostumdur." (Şuara Suresi, 77)

Bu ayetlerde Nemrut ve Kavmine karşı İman mücadelesi anlatılır. Hz. İbrahim, putlara tapan kavmi karşısında tek başına tevhid mücadelesini sürdürmüş ve şirke karşı gereken tavır, putları kırarak ortaya koymuştur.

Şuayb (a.s) peygamber olarak gönderilmeden önce o toplumdaki insanlar “Zarurat-ı Hamse” içindeki iki önemli hakkı ihlal ediyorlardı. Birincisi, iktisatta büyük bir zulüm, vurgunculuk, tefecilik ve faiz hâkimdi. Diğer ise putperestlikti. İnsanların o günün “amon” putlarına tapmaları teşvik ediliyordu. Şuayb (a.s) Medyen ve Eyke halkına peygamber olarak gönderildi. Şuayb Aleyhisselam kavmini şöyle uyarmıştı:

وَالْيَ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي أَرَاكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُحِيطٍ

“Medyen’e de kardeşleri Şuayb’ı gönderdik. Onlara şöyle dedi: “Ey kavmim! Allah’a kulluk edin, O’ndan başka tanrınız yoktur. Ölçüyü, tartıyı eksik tutmayın. Ben sizi maddî bakımdan iyi bir durumda görüyorum; ama doğrusu hakkınızda kuşatıcı bir azap gününden de korkuyorum. (Hud Suresi, 84)

بَقِيَّةُ اللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ

"Eğer inanan kimselerseniz Allah'ın bıraktığı helal kazanç sizin için daha hayırlıdır. Ben sizin başınızda bir bekçi değilim." (Hud Suresi, 86) diyerek kavmini yapmış oldukları yanlışlar sebebiyle başlarına gelebilecek azap konusunda uyarmıştı. Kavmi ise;

قَالُوا يَا شُعَيْبُ أَصْلَاتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ

Dediler ki: "Ey Şuayb! Babalarımızın taptığını yahut mallarımız hakkında dilediğimizi yapmayı terk etmemizi sana namazın mı emrediyor. Oysa sen gerçekten yumuşak huylu ve akıllı başında bir adamsın." (Hud Suresi, 87) demişlerdi. Kavminin yanlışlar konusunda ısrarını gören Nuh (a.s.) onları geçmiş kavimlerin başına gelen olaylarla tekrar uyardı. Şöyle dedi;

وَيَا قَوْمِ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمُ نُوحٍ أَوْ قَوْمُ هُودٍ أَوْ قَوْمُ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِّنْكُمْ بِبَعِيدٍ

"Ey Kavmim! Bana karşı olan düşmanlığınız, Nuh kavminin veya Hud kavminin yahut Salih kavminin başına gelenin benzeri gibi bir felaketi sakın sizin de başınıza getirmesin. (Ve unutmayın ki) Lut kavmi sizden uzak değildir." (Hud Suresi, 89)

Kavmin ileri gelenleri Şuayb (a.s) kendileri dinlemedikleri gibi insanların da dinlememelerini söyleyip onların da helak olmalarına sebep oluyorlardı. Kur'anı Kerim'de Yüce Allah bu durumu bizlere şöyle anlatmıştır:

وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنْ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَّخَاسِرُونَ

Şuayb'ın kavminden inkâr eden ileri gelenler dediler ki: "(Ey ahali!) And olsun ki eğer Şuayb'a uyarsanız, o takdirde mutlaka siz zarar edenler olursunuz." (Araf Suresi, 90)

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ

“Derken, onları o korkunç sarsıntı yakaladı da yurtlarında yüzüstü hareketsiz çöke kaldılar.” (Araf Suresi, 91)

الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ

“Şuayb'ı yalanlayanlar sanki orada hiç yaşamamışlardı. Şuayb'ı yalanlayanlar var ya, asıl ziyana uğrayanlar onlar oldu.” (Araf Suresi, 92)

Yüce Allah Şuayb (a.s.) ın kendilerine getirdiği İlahi ilkelere uymayanların korkunç sonunu bize bu şekilde bildirmiştir.

Rabbimiz Hz Yusuf'un zindandan kurtulduktan sonraki hayatını anlatan ayet-i kerimelerde “Zarurât-ı Hamse” de bahsedilen temel haklardan biri olan malın kullanımı ile ilgili önemli ilkelere dikkat çekmektedir:

Hiz. Yusuf (a.s.) kendisini huzuruna çağıran Krala şöyle dedi;

قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ "Beni ülkenin hazinelerinin başına tayin et. Zira ben onları korurum ve iyi bilirim."

Burada Yusuf aleyhisselam ekonomiyi ve iktisadı doğru insanların, bilgili kişilerin eline teslim etmek gerekliliğine dikkat çekmektedir.

Yusuf (a.s.) kıssasında ekonomi yönetimiyle ilgili üç husus ön plana çıkar. Bunlar; Tedbir, güvenilirlik ve liyakat. Hiz. Yûsuf'un bulunduğu toplumdaki mevcut ekonomik sorunla ilgili müdahaleleri elbette o günkü hayat şartları bakımından dar bir çerçevede gerçekleşmekte ancak dünya durdukça geçerli olacak ve önemini koruyacak kurucu ilkeler olarak da Kur'an'da yerini almaktadır. Bu bağlamda Hiz. Yûsuf'un tavsiyelerinin ekonomik hayatta tüm zamanlarda ve evrensel boyutta geçerli prensipler olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Yüce Allah peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (sav)i gönderdiğinde bu beş hak o gün Mekke toplumunda ihlal ediliyordu.

Mesela insanoğlunun hayatı o kadar bir zalimane şekilde yok ediliyordu ki yeni doğan kız çocukları diri diri öldürülüyordu. İnsanın canı tehlikede idi, can ihlal edilirken Yüce Allah diyordu ki;

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيٍّ سُلْطَانًا فَلَا يَسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا

“Haklı bir sebep olmadıkça, Allah'ın, öldürülmesini haram kıldığı cana kıymayın. Kim haksız yere öldürülürse, biz onun velisine yetki vermişizdir. Ancak o da (kisas yoluyla) öldürmede meşru ölçüleri aşmasın. Çünkü kendisine yardım edilmiştir.” (İsra Suresi, 33)

İslam'a göre can güvenliği ve dokunulmazlığı, insanın doğmadan önce daha anne karnında iken kazandığı fitri bir hakkıdır. Zaruri bir neden olmadığı sürece cenin halinde bile olsa bir insanın yaşama hakkı elinden alınamaz. Şu halde, toplum içinde can güvenliğinin temini için herkes başkalarının hayatını korumaya yardım etmek durumundadır.

İnsan akli da tehlikede idi; çünkü çok ciddi bir şekilde içki şarap türü akli izale eden maddeler yoğun bir şekilde kullanılıyordu. Yüce Allah göndermiş olduğu ayet-i kerimelerle içkiyi yasaklamış ve şöyle buyurmuştur “

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

“Ey iman edenler! (Akli örten) içki (ve benzeri şeyler), kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak, şeytan işi birer pisliktir. Onlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz.” (Maide Suresi, 90)

Din de tehlikede idi; İbrahim aleyhisselam'ın oğlu İsmail aleyhisselam ile beraber inşa ettikleri Kâbe'nin içine putlar doldurulmuştu, evlerde putlar vardı, sokaklarda putlar vardı ve insanlar puta tapıyorlardı.

Allahu Teâlâ göndermiş olduğu ayet-i kerimeler ile puta tapmayı yasaklıyor tek olan Allah inancına insanları davet ediyordu:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

De ki: "Ey kitap ehli! Bizimle sizin aranızda ortak bir söze gelin: Yalnız Allah'a ibadet edelim. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilah edinmesin." Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, deyin ki: "Şahit olun, biz Müslümanlarız." (Âl-i İmran Suresi, 64)

Nesil tehlikede idi; çünkü Mekke ve civarında çok ciddi bir gayrimeşru ilişki vardı. Hatta tarih kitaplarında Ebu Cehil'in beyaz kadın tüccarı olduğuna dair çok ciddi rivayetler de söz konusudur. Yüce Kitabımız Kuran-ı Kerim;

وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنَىٰ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا

Zinaya yaklaşmayın. Çünkü o, son derece çirkin bir iştir ve çok kötü bir yoldur. (İsra Suresi, 32) buyurarak zinanın yasak olduğunu bize bildirir.

İnsanların malları da tehlikede idi; Güçlü olanlar zayıfların mallarını alıyor, kervanları soyup mallarına el koyuyorlardı.

Kur'an-ı Kerim' de,

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا

“Ey iman edenler! Karşılıklı rızaya dayanan ticaret olması hali müstesna, mallarınızı, batıl (haksız ve haram yollar) ile aranızda (alıp vererek) yemeyin...” (Nisa, 29) buyrulurken bu yollar dışında kalan, bunlara ters düşen ve bundan dolayı haksız (bâtıl) diye nitelenen yol ve şekillerle insanların mallarını ellerinden almak ve bunlardan yararlanmak yasaklanmaktadır. Hırsızlık, gasp, rüşvet, faizcilik ve tefecilik, fâhiş fiyat, aldatma bu bâtıl yolların ve şekillerin önde gelenleri ve yaygın olanlarıdır.

Kıymetli Mü'minler!

Bugün İnsanlık coğrafyasına baktığımız zaman mal faizle, tefecilikle, her türlü akla ziyan iktisadi oyunlarla tehlikede ve yok olmaktadır. Nesiller gayrimeşru ilişkilerle tehlike altındadır. Din birçok yanlış inanış ve itikatlarla tehlikededir. İnsan canı saldırı ve haksızlıklarla tehdit altındadır. Akıl ise her türlü içki, uyuşturucu maddelerle yok edilmektedir.

Dün bu tehlikeler için peygamber gönderen Allahu Teâlâ artık son peygamberimizden sonra peygamber göndermeyeceğini bildirmiştir. Ancak yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim ile hadis-i şerifler ve peygamber varisi âlimler aracılığıyla, toplumu bu suçlardan uzak durulması konusunda uyarmaktadır.

Eğer bir toplum, bu kötülüklerden kendini arındırmazsa iflah olmaz ve yok olmaya mahkûm olur. Çünkü geçmişte bu suçların batağında yüzen toplumlarda, yalnızca peygamberlere iman edenler kurtuluşa ermiştir. Nuh'un gemisine binenler selamet limanına ulaşmış, Hz. Musa'nın peşinden Kızıldeniz'i geçenler kurtulmuştur. Ancak inanmayıp isyan edenler; Ebu Cehil ve avanesi gibi Bedir kuyularına, Firavun ve ordusu gibi Kızıldeniz'e, Hz. Nuh'a karşı çıkan zalimler ise tufanda helâk olmuşlardır.

Bugün bu suçları işleyenler, hem kendilerinin hem de insanlık coğrafyasının yok olmasına zemin hazırlamaktadır. Geçmiş kavimlerde toplumların helak olmasına sebep olan bu suçlar karşısında, toplumun her ferдинin, aile büyüklerinin, öncü şahsiyetlerin ve özellikle idarecilerin çok ciddi tedbirler alması gereklidir.

Kur'an-ı Kerim'de yer alan kıssalar, yalnızca geçmiş i yansıtmaz; aynı zamanda zamanımıza ışık tutarak geleceğe kılavuzluk eder. Kur'an-ı Kerim, önceki peygamberler dönemlerinde yaşanan olumlu ve olumsuz davranışları hatırlatarak, olumsuz hallerden sakınılmasını ve olumlu yönlerin benimsenmesini öğütler.

Yüce Allah, gerekli dersleri alıp rızasına uygun bir hayat yaşamayı hepimize nasip eylesin.

Hazırlayan: Süleyman KESKİN

Sakarya İl Vaizi

